

Arrest

nr. 248 175 van 26 januari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MARISSENS
Jozef Verbovenlei 32
2100 DEURNE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 november 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 oktober 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MARISSENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 mei 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 12 oktober 2020 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20/05/2020 werd ingediend door:

Naam: M. (...)

Voorna(a)m(en): Y. L. (...)

Nationaliteit: Irak

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Bagdad

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgisch minderjarig kind, de genaamde M. S. G. (...)
(RR: xxxxxxxxxx in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80.

Overwegende dat betrokkene op 14/08/2007 door de correctionele rechtbank van Kortrijk werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar (5 jaar uitstel behoudens twee jaar) wegens een inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen : verkoop / het te koop stellen zonder vergunning, bezit zonder vergunning, feiten gepleegd tussen 01/06/2006 en 27/03/2007; opgesloten in de gevangenis van 27/03/2007 tot 26/11/2007;

Overwegende dat betrokkene op 27.03.2012 voor gelijkaardige feiten nog eens onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst en werd opgesloten in de gevangenis tot 10/05/2012;

Overwegende dat betrokkene op 24/07/2014 zijn eerste aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Belgisch kind, heeft ingediend, dewelke werd geweigerd op 09/01/2015 omwille van de bovenstaande feiten van openbare orde;

Overwegende dat betrokkene op 11/10/2016 door het Hof van beroep van Bergen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar wegens een inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen : aanschaffing / aankoop : bezit : invoer : vervoer voor rekening van een persoon zonder vergunning : verkoop / het te koop stellen een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (herhaling), werd opgesloten van 24/11/2016 tot 25/04/2020;

Overwegende dat betrokkene is veroordeeld op 19/04/2017 door de Correctionele rechtbank van Kortrijk tot een gevangenisstraf van 4 maanden wegens een inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen: bezit zonder vergunning (herhaling), feiten gepleegd tussen 01/01/2012 en 18/01/2016;

Overwegende dat betrokkene op 29/05/2015 voor de tweede keer asiel vroeg in België en op 30/03/2018 door de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd uitgesloten van bescherming onder de vluchtelingenconventie in toepassing van artikel 1, paragraaf F(a) en (b) van de conventie van Genève en in toepassing van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet en werd uitgesloten van het statuut van subsidiaire bescherming op basis van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet; wegens het zich schuldig maken aan handelingen die gelijk gesteld worden aan ernstige niet-politieke misdrijven, gepleegd buiten het land van toevlucht; deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest 210.830 dd. 11/10/2018;

Overwegende dat de Commissaris-Generaal op 31/12/2020 oordeelde dat de verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en steunde hiervoor op het arrest van de RW 1/10/2018;

Overwegende dat betrokkene voor de feiten gepleegd in België op 24/04/2020 een inreisverbod heeft betekend gekregen van 10 jaar met een geldigheid tot 23/04/2030;

Overwegende dat betrokkene op 20/05/2020 een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend;

Wordt het verblijfsrecht van betrokkene geweigerd overeenkomstig artikel 43, §1, 2° van de vreemdelingenwet van 15/12/80, meer nog uit het gedrag van betrokkene kan worden afgeleid dat er dwingende redenen van nationale veiligheid spelen. Op grond van het administratief dossier wordt geconcludeerd dat dit nog steeds een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de nationale veiligheid daar uit de aard en de ernst van de feiten nog steeds blijkt dat het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Vooreerst wat betreft de feiten van openbare orde gepleegd in België, kan worden gesteld deze deze een werkelijke bedreiging vormden. Uit de vonnissen is immers gebleken dat het betrokkenes

persoonlijk gedrag is die aan de grondslag ligt van de misdrijven. De feiten van de tenlastelegging werden steeds bewezen en hij handelde steeds als dader en de feiten werden hem steeds persoonlijk ten laste gelegd. Wat de ernst van de feiten betreft; blijkt uit het vonnis dd. 14/08/2007 dat betrokkene gekend stond als één van de lokale heroïnedealers in de streek van Roeselare. Hij dealde intensief en zorgde voor een dagelijkse bevoorrading van een groot aantal drugverslaafden. Het betrof blijkbaar een florissante activiteit. Betrokkene handelde uit gemakkelijk illegaal geldgewin, zonder zelf drugverslaafd te zijn. Verder staat in het vonnis te lezen dat de hoeveelheid van de feiten in relatief beperkte tijdspanne opvallend was. Gezien de modus operandi, de achtergrond en de omvang van de zaak, had betrokkene een immorele en gevaarlijke ingesteldheid.

Hij werd nadien in wettelijke staat van herhaling opnieuw veroordeeld op 19/04/2017 voor het bezit van heroïne, deze keer voor eigen gebruik.

Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.' Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 1 ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote Kamer).

Gezien de maatschappelijke impact, de ernst en het herhalend karakter van de feiten waar betrokkene zich schuldig aan heeft gemaakt, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

De omvang van de feiten en de ernst ervan kunnen dus niet worden betwist en tasten een fundamenteel belang van de samenleving aan, des te meer daar betrokkene hardleers is, geen lessen trekt uit het verleden en een totaal gebrek heeft aan norm- en verantwoordelijkheidsbesef.

Een eerdere veroordeling heeft betrokkene er niet van weerhouden om nieuwe feiten te plegen. Uit het vonnis van 19/04/2017 blijkt dat betrokkene zich in staat van wettelijke herhaling bevond doordat hij de nieuwe misdrijven gepleegd heeft nadat hij werd veroordeeld,

Het bestaan van een reëel risico op herhaling van strafbare feiten volstaat om in het kader van het verbijfscotentieux op kennelijk redelijke wijze een actuele bedreiging voor de openbare orde te hebben vastgesteld

Wat betreft de feiten van openbare orde die betrokkene heeft gepleegd in Irak in 1997, deze zijn zeer ernstig te noemen. Uit de beslissing van het Commissariaat-Generaal van 30/03/2018 blijkt dat betrokkene de opdracht zou hebben gegeven tot het plegen van een moord met voorbedachten rade. Moord wordt in het Belgische strafrecht gedefinieerd als doodslag met voorbedachten rade. Een poging tot aanslag op de fysieke integriteit of het leven van een derde persoon buiten het kader van legitieme gevechtshandelingen is steeds dermate ernstig dat het niet als een politiek misdrijf kan worden beschouwd.

De hierboven vermelde elementen tonen duidelijk aan dat betrokkene een ernstige bedreiging en ernstig gevaar vormt voor de samenleving en tonen duidelijk aan dat er dwingende redenen van openbare orde en nationale veiligheid zijn die het mogelijk maken om een einde te maken aan zijn verblijf.

Overeenkomstig art.43, §2 van de wet van 15.12.1980 dient bij het overwegen van deze beslissing, rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Gezien het voorgaande wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Doch werd er bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM.

Betrokkene heeft van 2006 tot 2014 een relatie gehad met de genaamde D. G. (...) van Belgische nationaliteit. Zij is tevens mee veroordeeld geweest voor het plegen van de feiten benoemd in het vonnis dd. 14/08/2007. Daarin staat te lezen dat zij de levensgezellin was van betrokkene, dat ze hem

huisvesting verleende en dat ze haar voertuig ter beschikking stelde in het kader van de dealerspraktijken Op 03/03/2009 wordt hun gemeenschappelijk kind geboren. Het is enkel in functie van het kind dat artikel 8 EVRM van toepassing is. Er zal dus moeten beoordeeld worden in hoeverre betrokkene effectief een gezinsleven vormt met zijn kind waarbij betrokkene zijn verantwoordelijkheid opneemt ten aanzien van zijn kind en mee instaat voor de opvoeding en de verzorging. In ieder geval kan reeds worden gesteld dat het hebben van een kind en van een gezinsleven in België betrokkene er niet van weerhouden heeft om strafbare feiten te blijven plegen. Verder blijkt uit het rijksregister dat betrokkene reeds sedert 19/01/2017 niet langer samenwoont met zijn kind. Het kind verblijft sedert dan bij de moeder. De verwijdering van het grondgebied van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind heeft niet dezelfde negatieve impact op het leven van dit kind als wanneer het gezin samenwoont. Zijn dochter is nog jong, 11 jaar, en in het algemeen kan gesteld worden dat jonge kinderen zich makkelijker aan kunnen aanpassen aan nieuwe situaties. Het feit dat zijn dochter in België geboren is, is op zichzelf geen reden om aan te nemen dat zij zich niet zou kunnen aanpassen in het land van herkomst van haar papa dan wel een derde land. Hoe dan ook, het kind wordt geenszins verplicht België te verlaten, zij kan er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met betrokkene te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene zich zou vestigen. Uit niks blijkt dat er geen contact via telefoon en internet mogelijk zou kunnen zijn. Evenmin liggen stukken voor waaruit blijkt dat zijn kind, die de Belgische nationaliteit heeft en het land dus vrijelijk kan in- en uitreizen, niet zou kunnen komen bezoeken daar waar betrokkene zich zou vestigen.

Verder blijkt uit het administratief dossier van betrokkene dat er stukken zijn voorgelegd bij de aanvraag gezinshereniging waaruit de affectieve band met zijn kind zou moeten blijken. Er worden foto's voorgelegd waarop betrokkene samen met zijn dochter staat, een brief van de genaamde V. C. (...) dd. 30/04/2019 (eerste dochter van zijn gewezen partner) en kaartjes en tekeningen van zijn eigen dochter. In principe zijn dit verklaringen op eer waarvan het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten. In ieder geval wegen deze elementen niet op tegen het feit dat uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder doorweegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die betrokkene eventueel zou kunnen doen gelden. Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de nationale veiligheid is superieur aan de gezinsbelangen die betrokkene kan doen gelden. Artikel 8 van het EVRM wordt in onderhavige beslissing dus niet geschonden.

Wat betreft de duur van het verblijf in België, is betrokken in België sedert 26/09/2005, wanneer hij zijn eerste asielaanvraag indiende. Hij heeft steeds een precair verblijf gekend aan de hand van een attest van immatriculatie, enerzijds door zijn asielaanvragen en anderzijds door zijn aanvragen gezinshereniging. Er kan dus niet worden gesteld dat betrokkene banden heeft opgebouwd met België die getuigen van een dergelijke uitzonderlijke aard dat deze opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de nationale veiligheid. Integendeel, de tijd die hij heeft doorgebracht in de gevangenis kan zijn integratie in België niet ten goede komen.

Wat betrokkenes economische situatie betreft zou hij sedert 14/07/2020 worden begeleid door een interimbureau en is hij sedert 06/08/2020 ingeschreven bij de VDAB als werkzoekende. Als blijkt dat betrokkene heden is tewerkgesteld dan is dat enkel te wijten aan de afgifte van zijn AI tijdens de procedure gezinshereniging waardoor hij is vrijgesteld van een arbeidsvergunning.

Voorheen volgde hij op 12/12/2017 een module schoonmaken als huishoudhulp en heeft hij op 26/01/2018 een opleiding Nederlands gevolgd. Er is dus nog geen sprake van tewerkstellingen om thans te spreken van een economische binding met België. Voor zover betrokkene een reële kans zou maken op de Belgische arbeidsmarkt zou toch mogen verwacht worden dat hij intussen zou kunnen buigen op een duidelijk werkverleden. Het bezit van een strafblad zal zijn inschakeling in de arbeidsmarkt niet ten goede komen. De vaardigheden die hij tijdens opleidingen heeft opgepikt, zullen hem wellicht ook elders van pas kunnen komen.

Wat betreft de sociale- en culturele integratie kan worden gesteld dat deze hier niet aan de orde is gezien het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Wat betreft betrokkenes leeftijd is het redelijk te stellen dat hij nog jong genoeg is om zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving. Hij is meerderjarig, maar niet van hoge

leeftijd waardoor zijn leeftijd op zich niet voldoende reden vormt om de beslissing tot weigering niet te kunnen nemen.

Wat betreft de medische toestand zou betrokkene lijden aan tuberculose maar hij bewijst zijn verklaringen echter niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen niet opwegen tegen een weigering van zijn verblijf.

Gezien het geheel aan bovenstaande opmerkingen wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene in toepassing van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 Het verblijf van betrokkene wordt geweigerd om redenen van nationale veiligheid. Door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.

Deze redenen zijn dwingende redenen in de zin van artikel 39/79, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Bijgevolg heeft het indienen van een beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing in geen geval een schorsende werking.

Betrokkene dient gevolg te geven aan het inreisverbod dat hem werd betekend op 24/04/2020. Op 31/12/2019 heeft de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geoordeeld dat een verwijderingsmaatregel ten aanzien van betrokkene verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In drie middelen betoogt de verzoekende partij als volgt:

"2.1. Eerste middel schending art. 8 EVRM recht op privé-leven en artikel 22 Grondwet alsook artikelen 2 en 5 EVRM. tweede middel schending van de artikel 43 van de Vreemdelingenwet en het derde middel schending van het artikel 1-3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurhandelingen, van de motiveringsplicht, van het algemeen rechtsbeginsel van openbaarheid van bestuur, van de rechten van verdediging, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel

A.

De weigering tot verblijf schendt het artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Uit de gegeven omstandigheden blijkt dat er een gezinsleven is en het om een gezin/familie gaat (cf. EHRM 12 juli 2001, K. et TJ Finland, § 150); met name verzoeker en zijn dochter.

Het betreft een zeer hechte vader - dochter relatie.

Sedert de geboorte van M. S. G. (..), geboren te België op 3 maart 2009 verblijft verzoeker steeds in België. Hij is een zeer aanwezige vader. De ex-partner en moeder van M. S. G. (..) kan dit enkel beamen. Ondanks het feit dat partijen geen relatie meer hebben, hebben zij in onderling overleg steeds een regeling getroffen teneinde de gezamenlijke dochter zoveel als mogelijk contact te laten hebben met verzoeker, dit ook tijdens zijn verblijf in de gevangenis.

Er dient te worden vastgesteld dat er een inmenging is door de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Verwerende partij dient hierbij een evenwicht te vinden tussen het beoogde doel en de gevolgen van haar beslissing.

De Raad Vreemdelingenbetwistingen stelde in het verleden het volgende (RvV 80.364):

"...Rekening houdend enerzijds met de eisen van artikel 8 van het EVRM alsook andere bepalingen van het Verdrag die een garantie inhouden en niet enkel een goede wil of de regeling van de praktische beslomeringen, anderzijds dat dit artikel voorgaat op de bepalingen van de wet van 15 december 1980 (C.E. 22 december 2010, n°210.029) dient de administratieve overheid voordat zij een beslissing neemt een zeer grondig onderzoek te voeren in functie van de omstandigheden waarvan zij kennis had. "

B.

In casu doet de verwerende partij afbreuk aan de garanties zoals opgenomen in het artikel 8 van het EVRM en schendt zij daarmee het betreffende artikel zoals hieronder staand uiteengezet.

Verwerende partij had kennis van het bestaan van de Belgische mindejarige dochter van verweerder alsook het feit dat verweerder sedert de geboorte van zijn dochter niet van haar zijde geweken is.

Het beoogde doel en de gevolgen van haar beslissing zijn niet in evenwicht, dit des te meer in samenhang met het bevel grondgebied te verlaten en het inreisverbod van 10 jaar zoals genomen op 24 april 2020.

Verzoeker kan onmogelijk naar Irak terugkeren om aldaar de gezinsherenigingsprocedure op te starten. Hij woont reeds sedert 2005 niet meer in Irak, hij heeft geen enkele voeling meer met de samenleving aldaar. Hij heeft geen naaste familieleden waarop hij kan terugvallen. Evenmin kan hij met zijn dochter naar Irak verhuizen. Gelet op de zeer tumultueuze politiek in Irak is een bestaan aldaar zeer onzeker

alsook risicovol. Bovendien bestaat in Irak nog steeds de doodstraf, die niet steeds wordt uitgevoerd na het hebben van een rechtvaardige procedure.

Gelet op dit alles alsook gelet op hetgeen infra verder wordt uiteengezet maakt de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, het bevel grondgebied te verlaten en het inreisverbod tevens een schending uit van de artikelen 2 en 5 EVRM, de veiligheid en het leven van alle partijen komt in het gedrang.

Het reisadvies van de dienst buitenlandse zaken van België stelt nog het volgende:

“De veiligheidssituatie in Irak is en blijft onzeker en uiterst gevaarlijk voor alle reizigers, met uitzondering van de regio Koerdistan waar de algemene veiligheid beter is. Het risico op terroristische aanslagen en aanvallen blijft hoog, zelfs na de nederlaag van Daesh/IS. Deze gewelddadigheden en aanslagen vinden vooral plaats in gebieden die voordien onder controle of invloed stonden van IS in de provincies Anbar en Ninawah. Ook de Betwiste Gebieden (in de provincies Diyala, Salah al-Din, Tameem en Nineva), en de provincies Kerbala, Babylon en Wassit worden met de regelmaat van de klok opgeschrikt door aanslagen en zijn dus te mijden.

De provincies Najaf, Muthanna, Qadisiya, Di-Qhar, Missan en Basra zijn steeds onstabiel en worden afgeraden.

Essentiële reizen naar de Koerdische regio zijn mogelijk, met een visum. Ter plaatse raden wij mensen aan om waakzaam te zijn, en zich afzijdig te houden van samenscholingen en betogingen. Reizen naar de grensstreek van de regio Koerdistan met Syrië, Turkije of Iran wordt afgeraden.

In het hele land en voornamelijk in gebieden waar Daesh een belangrijke aanwezigheid had, blijft een hoog risico bestaan op ontvoering, zonder onderscheid in nationaliteit. Buitenlanders (vooral journalisten en mensen die werken voor humanitaire organisaties) zijn een specifiek doelwit voor ontvoeringen met financieel of politiek oogmerk. Er is ook een verhoogd risico op overvallen en diefstal door misdaadbendes. Verder zijn er risico's verbonden aan de aanwezigheid van mijnen en aan voortdurende militaire operaties.

Indien u naar Irak afreist, is het ten zeerste aanbevolen raad te vragen aan personen die ter plaatse verblijven vooraleer deze reis te ondernemen, alsook uw aanwezigheid en uw verplaatsingen te melden bij de Belgische Ambassade in Amman (+962 6 465 57 30, amman(d)diplomel.fed, be (link stuurt een e-mail)). Inzake veiligheid kunnen slechts zeer gespecialiseerde diensten een juiste inschatting van het gevaar geven. Inlichtingen van andere organisaties of individuen over de veiligheidstoestand zijn niet altijd betrouwbaar.”

Het is dus onmogelijk voor de dochter van verzoeker om zich vanuit België te verplaatsen naar Irak op reguliere basis. Evenmin is het mogelijk voor de dochter van verzoeker om zich te vestigen in Irak.

c.

Verwerende partij stelt vervolgens dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt en verwijst hiervoor naar artikel 43 § 1,2° van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij verwijst hiervoor naar inbreuken op de wetgeving inzage verdovende middelen, waarbij wordt verwezen naar het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Kortrijk dd. 14.08.2007, het arrest van het Hof van Beroep te Bergen dd. 11.10.2016 en het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Kortrijk dd. 19.04.2017.

Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie dient de uitzondering betreffende de openbare orde beperkend te worden uitgelegd, (cfr. het arrest van het Hof van Justitie dd. 19 januari 1999, C348/96, Calfat/Griekenland); enkel wanneer het persoonlijk gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt van de openbare orde, kan een gevaar voor de openbare orde worden weerhouden; het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling vormt op zich geen motivering (cfr. Calfa/Griekenland, punt 28)

Dat voormelde arrest betrekking heeft op een andere zaak (en andere feitelijkheden) doet uiteraard geen afbreuk aan de relevantie van de interpretatie van de notie "openbare orde" door het Hof van Justitie voor huidige zaak; de notie "openbare orde" (en de interpretatie ervan) is een algemene notie (c.q. interpretatie) welke niet afhankelijk is van de omstandigheden van de ene of andere zaak, maar een algemene reikwijdte heeft. In casu liggen m.a.w. onvoldoende feitelijke gegevens voor welke toelaten te stellen dat verzoeker op heden een ernstig gevaar voor de openbare orde zou vormen; uit de loutere redactie van een vonnis kan niet ipso facto worden afgeleid dat verzoeker een werkelijk, actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde zou opleveren.

Hoewel de Raad, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid, is de Raad in de uitoefening van wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of de overheid de feitelijke gegevens juist heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

Zelfs indien uw Raad per impossibile van oordeel zou zijn dat de verwerende partij zijn motivering louter kan steunen op het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling, dient deze motivering uiteraard nog wel de toets van de redelijkheid te doorstaan.

De overheid is gehouden de feitelijke gegevens juist en pertinent te beoordelen, en is in haar motivering gebonden door de vereiste van de redelijkheid.

Hoewel de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid, is de Raad in de uitoefening van wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of de overheid de feitelijke gegevens juist heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

Opdat de verwerende partij toepassing zou kunnen maken van art. 43 § 1,2° van de Vreemdelingenwet dient voldaan te zijn aan volgende voorwaarden mbt het gevaar voor de openbare orde:

- *het gedrag moet een actuele bedreiging vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving*
- *het gedrag moet een werkelijke bedreiging zijn*
- *het gedrag moet een voldoende ernstige bedreiging zijn*

De gegevens van de zaak van verzoeker laten geenszins toe te concluderen dat hij zulk gevaar voor de openbare orde zou betekenen.

In casu liggen onvoldoende gegevens om verzoeker in redelijkheid te kunnen beschouwen als een actueel gevaar voor de openbare orde en veiligheid.

Noch de motivering van de bestreden beslissing, noch het administratief dossier bevat enige overweging welk de de stelling rechtvaardigt dat verzoeker heden een actueel gevaar voor de openbare orde zou betekenen.

Het weerhouden van het actueel karakter van een bedreiging voor de openbare orde vergt meer dan een loutere verwijzing naar een eerder vonnis; het vergt ook de beoordeling van het risico dat verzoeker opnieuw feiten zou plegen.

Anders oordelen zou betekenen dat het uitgangspunt van verwerende partij erin bestaat dat elke persoon die een strafrechtelijke veroordeling oploopt, ipso facto ook een recidivist is; voor een zulke redenering bestaat geen enkele grondslag, noch juridisch, noch logisch.

De relevante vraag voor de beoordeling of verzoeker een actueel gevaar voor de openbare orde is inderdaad de vraag of er voldoende indicaties zijn dat verzoeker zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten. In casu zijn deze indicaties niet aanwezig, minstens worden deze niet veruitwendigd in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier.

Bovendien, is er tussen het tijdstip van de feiten en de beoordeling door verwerende partij reeds 4 jaar verstreken. De verwijzing naar een feit dat vier jaar eerder plaatsgevonden heeft, is uiteraard geen afdoende motivering om verzoeker ipso facto als een actueel en ernstig gevaar voor onze openbare orde te beschouwen.

Hieruit volgt dan ook een schending van de motiveringsplicht (zie derde middel).

D.

Bovendien dient er bij toepassing van het artikel 43 van de Vreemdelingenwet tevens rekening te worden gehouden met de duur van het verblijf van verzoeker in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie alsook de sociale en culturele integratie.

Verzoeker verblijft reeds sedert 2005 in België, hetzij 15 jaar. In deze 15 jaar heeft hij een netwerk uitgebouwd. Hij is het Nederlands volledig machtig. Hij voegt de attesten betreffende de sociale en culturele integratie.

Het primordiaal belang voor verzoeker is zijn dochter S.. S. (..) is steeds in contact blijven staan met haar vader ondanks zijn gevangenschap. Zij is nooit lange periode gescheiden geweest van haar vader. Verzoeker voegt een aantal tekeningen en brieven, waaruit duidelijk blijkt dat er ondanks het gevangenschap intensief contact is geweest en zal blijven tussen verzoeker en zijn minderjarige dochter. Zo ook na de vrijlating zoals blijkt uit het attest van het opvangcentrum voor asielzoekers te Poelkapelle, waarbij zeer duidelijk vermeld wordt dat verzoeker voorziet in haar dagelijkse behoeften en zorg draagt voor haar welzijn. Shiva verbleef bij haar vader in het opvangcentrum.

Verzoeker ondernam kort na zijn vrijlating alle stappen teneinde de gezinshereniging effectief op te starten. Voor de vrijlating van verzoeker op 24 april 2020 kon de procedure nog niet opgestart worden gelet op de vereiste van persoonlijke aanwezigheid.

Tot voor kort verbleef verzoeker in het Opvangcentrum Poelkapelle, 8920 Langemark-Poelkapelle, Stadensteenweg 68. Hij deed er alles aan om zijn verzoek tot gezinshereniging te bespoedigen en een positieve situatie te creëren teneinde ieder te overtuigen dat hij als een goed huisvader deelneemt aan de samenleving. Zo kon hij spoedig professioneel actief kan zijn en zijn dochter de nodige materiële steun overmaken.

Verzoeker wil er nog aan toevoegen dat het verblijf van verzoeker in de gevangenis zeer zwaar heeft gewogen op de minderjarige dochter. Verzoeker heeft een respectabele leeftijd waarbij hij voldoende wijsheid heeft opgebouwd teneinde zich nooit meer in te laten met feiten waarvoor hij in het verleden werd veroordeeld. De dochter van verzoeker gaat boven alles.

Een verblijf van meer dan drie maanden weigeren zou een enorme impact hebben op het mentaal welzijn van de 11 jarige Shiva alsook verzoeker. Het is onmogelijk om vanuit Irak een dochter vader

relatie op te bouwen, des te meer daar de veiligheid van verzoeker niet kan gegarandeerd worden en de kans op een mogelijk terugkeer naar België onbestaande is van zodra hij in Irak verblijft. Tot slot voegt verzoeker nog het meest recente attest aangaande zijn gezondheidstoestand waaruit blijkt dat hij lijdt aan COPD/emfyseem, welke een chronische ziekte is, met als gevolg dat hij hier nog steeds last van heeft en ook levenslang therapie hiervoor nodig heeft. “

Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen besproken.

2.2. Waar de verzoekende partij de schending van het algemeen rechtsbeginsel van de openbaarheid van bestuur en van de rechten van verdediging aanvoert, stelt de Raad vast dat zij nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing een schending inhoudt van voormelde beginselen. De aangehaalde schending van voormelde beginselen gebeurt dan ook op onontvankelijke wijze.

2.3. De Raad stelt allereerst voorts vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden op eenvoudige wijze in die beslissing kan worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Zo wordt immers in de bestreden beslissing aangegeven waarom het verblijf aan de verzoekende partij geweigerd wordt, met name omdat verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving te vormen. De verwerende partij wijst ter zake op de toepassing van artikel 43, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing bevat verder een uiteenzetting van de feiten waarvoor verzoekende partij veroordeeld werd en waarom zij daardoor als een gevaar voor de openbare orde wordt beschouwd. Verder wordt het gezinsleven van verzoekende partij in België in overweging genomen en gemotiveerd waarom de bestreden beslissing geen inbreuk vormt op artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij toont met haar betoog geen schending van de formele motiveringsplicht aan.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. Artikel 43 van de vreemdelingenwet – dat de juridische grondslag vormt van de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden – bepaalt als volgt:

“§ 1.

De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren:

(..)

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45 van de vreemdelingenwet luidt verder:

“§ 1.

De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2.

De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

§ 3.

Alleen de ziekten opgesomd in de bijlage bij deze wet kunnen de in artikelen 43 en 44bis bedoelde maatregelen rechtvaardigen.

Het optreden van een van deze ziekten na een periode van drie maanden na de aankomst van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk stelt de minister of zijn gemachtigde niet in staat aan het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid een einde te maken overeenkomstig artikel 44bis.

Binnen drie maanden na hun aankomst op het grondgebied van het Rijk, en indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde de burger van de Unie of zijn familielid onderwerpen aan een kosteloos medisch onderzoek opdat wordt bevestigd dat hij niet lijdt aan een van de ziekten bedoeld in het eerste lid. Dit medisch onderzoek mag geen systematisch karakter dragen.

§ 4.

Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of het paspoort waarmee de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk is binnengekomen, is geen voldoende reden om een einde te maken aan zijn verblijf.”

2.7. In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Overwegende dat betrokkene op 14/08/2007 door de correctionele rechtbank van Kortrijk werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar (5 jaar uitstel behoudens twee jaar) wegens een inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen : verkoop / het te koop stellen zonder vergunning, bezit zonder vergunning, feiten gepleegd tussen 01/06/2006 en 27/03/2007; opgesloten in de gevangenis van 27/03/2007 tot 26/11/2007;

Overwegende dat betrokkene op 27.03.2012 voor gelijkaardige feiten nog eens onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst en werd opgesloten in de gevangenis tot 10/05/2012;

Overwegende dat betrokkene op 24/07/2014 zijn eerste aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Belgisch kind, heeft ingediend, dewelke werd geweigerd op 09/01/2015 omwille van de bovenstaande feiten van openbare orde;

Overwegende dat betrokkene op 11/10/2016 door het Hof van beroep van Bergen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar wegens een inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen : aanschaffing / aankoop : bezit : invoer : vervoer voor rekening van een persoon zonder vergunning : verkoop / het te koop stellen een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (herhaling), werd opgesloten van 24/11/2016 tot 25/04/2020;

Overwegende dat betrokkene is veroordeeld op 19/04/2017 door de Correctionele rechtbank van Kortrijk tot een gevangenisstraf van 4 maanden wegens een inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen: bezit zonder vergunning (herhaling), feiten gepleegd tussen 01/01/2012 en 18/01/2016;

(..)

Wordt het verblijfsrecht van betrokkene geweigerd overeenkomstig artikel 43, §1, 2° van de vreemdelingenwet van 15/12/80, meer nog uit het gedrag van betrokkene kan worden afgeleid dat er dwingende redenen van nationale veiligheid spelen. Op grond van het administratief dossier wordt geconcludeerd dat dit nog steeds een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de nationale veiligheid daar uit de aard en de ernst van de feiten nog steeds blijkt dat het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Vooreerst wat betreft de feiten van openbare orde gepleegd in België, kan worden gesteld deze deze een werkelijke bedreiging vormden. Uit de vonnissen is immers gebleken dat het betrokkene persoonlijk gedrag is die aan de grondslag ligt van de misdrijven. De feiten van de tenlastelegging werden steeds bewezen en hij handelde steeds als dader en de feiten werden hem steeds persoonlijk ten laste gelegd. Wat de ernst van de feiten betreft; blijkt uit het vonnis dd. 14/08/2007 dat betrokkene gekend stond als één van de lokale heroïnedalers in de streek van Roeselare. Hij dealde intensief en zorgde voor een dagelijkse bevoorrading van een groot aantal drugverslaafden. Het betrof blijkbaar een florissante activiteit. Betrokkene handelde uit gemakkelijk illegaal geldgewin, zonder zelf drugverslaafd te zijn. Verder staat in het vonnis te lezen dat de hoeveelheid van de feiten in relatief beperkte tijdsperiode opvallend was. Gezien de modus operandi, de achtergrond en de omvang van de zaak, had betrokkene een immorele en gevaarlijke ingesteldheid.

Hij werd nadien in wettelijke staat van herhaling opnieuw veroordeeld op 19/04/2017 voor het bezit van heroïne, deze keer voor eigen gebruik.

Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.' Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 1 ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote Kamer).

Gezien de maatschappelijke impact, de ernst en het herhalend karakter van de feiten waar betrokkene zich schuldig aan heeft gemaakt, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

De omvang van de feiten en de ernst ervan kunnen dus niet worden betwist en tasten een fundamenteel belang van de samenleving aan, des te meer daar betrokkene hardleers is, geen lessen trekt uit het verleden en een totaal gebrek heeft aan norm- en verantwoordelijkheidsbesef.

Een eerdere veroordeling heeft betrokkene er niet van weerhouden om nieuwe feiten te plegen. Uit het vonnis van 19/04/2017 blijkt dat betrokkene zich in staat van wettelijke herhaling bevond doordat hij de nieuwe misdrijven gepleegd heeft nadat hij werd veroordeeld,

Het bestaan van een reëel risico op herhaling van strafbare feiten volstaat om in het kader van het verbijfscotentieux op kennelijk redelijke wijze een actuele bedreiging voor de openbare orde te hebben vastgesteld (...)"

2.8. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, verwijst de verwerende partij geenszins uitsluitend naar een veroordeling die zij heeft opgelopen, maar heeft zij erop gewezen dat verzoekende partij verschillende keren werd veroordeeld, wijst zij ook op de feiten die aanleiding hebben gegeven tot deze veroordelingen, met name telkenmale drugsfeiten en dat dit geleid heeft tot zware gevangenisstraffen. Uit het herhaaldelijk karakter van de feiten blijkt wel degelijk dat verzoekende partij geen lering trekt en zich telkens opnieuw bezondigde aan strafbare feiten. Dit herhaaldelijk karakter toont wel degelijk het recidivegevaar aan dat verzoekende partij naar de toekomst toe stelt. Verzoekende partij kan de ernst van de door haar gepleegde feiten en het herhaaldelijk karakter ervan bezwaarlijk ontkennen. De Raad wijst er daarbij op dat de vaststelling van een actuele bedreiging in regel weliswaar vereist dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen, doch "dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde" (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). Het actueel karakter van de bedreiging kan in bepaalde gevallen derhalve reeds voortvloeien uit de aard en ernst van de gepleegde feiten. Verzoekende partij kan niet ontkennen dat zij zich meermaals bezondigde aan inbreuken op de drugswetgeving en dat zij diverse malen werd veroordeeld. Gelet op het feit dat verzoekende partij al diverse veroordelingen had opgelopen maar haar dit niet tot inkeer heeft gebracht, is het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij te oordelen dat verzoekende partij doet getuigen van een volgehouden, voor de maatschappij criminele ingesteldheid waardoor niet uit te sluiten valt dat zij dergelijk gedrag ook naar de toekomst toe zal herhalen. Verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat er in haar geval niet kon worden geoordeeld dat de gedragingen, die aan haar strafrechtelijke

veroordelingen ten grondslag liggen, van zodanige aard zijn dat hieruit voortvloeit dat zij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij betekent.

Waar verzoekende partij betoogt dat de laatste feiten dateren van vier jaar geleden benadrukt de Raad nog dat het enkele gegeven dat reeds enige tijd is verstreken sedert de gepleegde feiten niet impliceert dat de verwerende partij niet langer het bestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou kunnen vaststellen op grond van motieven zoals vermeld in de bestreden beslissing. In dit verband kan worden opgemerkt dat het tijdsverloop sinds het plegen van de feiten weliswaar een gegeven is dat relevant is om te beoordelen of er sprake is van een bedreiging, doch dat de eventuele uitzonderlijke ernst van de betrokken handelingen echter, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan inhouden (HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, pt. 58). In de bestreden beslissing werd duidelijk gewezen op het criminele parcours van verzoekende partij, op de ernst van de door de verzoekende partij gepleegde feiten en het herhaaldelijk karakter ervan zodat een volgehouden voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid blijkt waardoor niet valt uit te sluiten dat zij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Daarenboven gaat verzoekende partij er met haar betoog ook aan voorbij dat zij op 23 november 2016 werd aangehouden en op 24 november 2016 in de gevangenis werd opgesloten tot 25 april 2020 en het voor haar dus onmogelijk werd gemaakt om na vaststelling van de laatste feiten nieuwe feiten te plegen.

Bovendien moet de verwerende partij enkel een inschatting maken van het actuele gevaar voor de openbare orde maar moet zij niet aantonen dat verzoekende partij effectief opnieuw strafbare feiten zal plegen. De verzoekende partij toont met haar betoog hoegenaamd niet aan dat de verwerende partij een kennelijk onredelijke inschatting heeft gemaakt van het actuele gevaar dat verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt te zijn voor de openbare orde.

2.9. Verzoekende partij meent voorts dat een schending van artikel 8 EVRM voorligt gelet op het feit dat zij een minderjarige Belgische dochter heeft. Zij meent dat hiermee geen rekening werd gehouden.

2.10. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- of gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- of gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- of gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissingen.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- of gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- of gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissingen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is voorts niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun

verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating. Verzoekende partij is immers nooit toegelaten tot een verblijf in België.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

2.10.1. In de bestreden beslissing erkent de verwerende partij dat verzoekende partij vader is van een kind met de Belgische nationaliteit. Zij wijst er evenwel op dat het familiale en persoonlijke belang van verzoekende partij ondergeschikt wordt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Verder stelt zij vast dat het hebben van een kind verzoekende partij er niet van weerhouden heeft om strafbare feiten te plegen en dat verzoekende partij niet samenwoont met haar dochter zodat de getroffen maatregel een minder grote impact heeft op het kind als wanneer er samenwoont zou zijn, temeer het niet uitgesloten is dat het kind verzoekende partij bezoekt en/of regelmatige contacten onderhoudt via internet, sociale netwerken of telefoon.

2.10.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij nooit is toegelaten tot verblijf en aldus haar gezinsleven heeft gesticht op een moment waarvan zij bewust moest zijn dat dit gezinsleven vanaf aanvang precair zou zijn. Verder blijkt dat verzoekende partij zich heeft ingelaten met zeer zwaarwichtige criminele feiten zowel voor als na de geboorte van haar kind. Op het ogenblik van de bestreden beslissing was het kind van verzoekende partij elf jaar en verblijft dit bij de moeder, ook van Belgische nationaliteit. Verzoekende partij betwist niet dat zij niet samenwoont met haar kind. De Raad wijst erop dat het gegeven dat de verzoekende partij het verblijf wordt geweigerd geen invloed heeft op de verblijfssituatie van het kind dat verder met de moeder in België kan verblijven. Verder heeft de verwerende partij terecht opgemerkt dat contact kan onderhouden worden via telefoon of andere vormen van elektronische communicatie. De Raad wijst in dit verband op rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken (EHRM 18 oktober 2006, Üner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk). In casu dringt de vaststelling zich op dat de moeder de opvoeding en zorg voor het kind grotendeels op zich neemt. Uit het "RAPPORT DID" opgesteld op 2 april 2019 blijkt immers dat verzoekende partij in de gevangenis slechts eenmaal bezoek kreeg in 2016, en dit door haar stiefdochter, niet door haar minderjarige dochter. De andere toegelaten bezoekers zijn minstens tot het opstellen van het rapport niet op bezoek gekomen. Verzoekende partij maakt aldus geenszins aannemelijk dat er tijdens haar gevangenschap intensief contact is geweest met haar minderjarige dochter. Het loutere feit dat haar dochter een aantal tekeningen en brieven zou hebben gestuurd alsook het schrijven van de voormalige stiefdochter van verzoekende partij, doet aan voorgaande vaststelling hoegenaamd geen afbreuk. Ook het gegeven dat zij na haar vrijlating op 20 mei 2020 gezinshereniging heeft aangevraagd met haar dochter kan niet doen besluiten dat zij daarmee een intensief contact heeft onderhouden zoals zij beweert. Verzoekende partij voegt thans bij haar verzoekschrift een stuk van de sociale dienst van Fedasil van 30 oktober 2020 waarin geattesteerd wordt dat de dochter op regelmatige basis op bezoek komt bij verzoekende partij en zij het weekend doorbrengen in een aangepaste familiekamer. Het gegeven evenwel dat verzoekende partij na haar vrijlating in april 2020 opnieuw regelmatig contact onderhoudt met haar 11-jarige dochter (zie ook foto's in het administratief dossier waarnaar de verwerende partij ook verwijst in de bestreden beslissing) doet geen afbreuk aan het feit dat de rol van verzoekende partij in het leven van haar dochter beperkt blijft en het de moeder is die de voornaamste zorgdrager is van het kind. Verzoekende partij overtuigt niet dat de uitvoering van de bestreden beslissing het welzijn van het kind ernstige schade zal toebrengen. Er blijkt ook niet dat contact via telefoon en internet vanuit verzoekers herkomstland niet mogelijk zal zijn. Er blijkt evenmin dat het kind mits begeleiding van de moeder of een ander gezinslid of indien het wat ouder is verzoekende partij niet kan opzoeken in het land van herkomst of elders (cfr. EHRM, Ejimson v. Germany, 2 juli 2018; EHRM, E.K. v. The Netherlands, Application no. 72586/11, 3 augustus 2017).

2.10.3. Verzoekende partij betoogt voorts wel dat zij in Irak niemand meer heeft en er sinds 2005 niet meer verbleven heeft. Zij wijst op de tumultueuze politiek in Irak waardoor een bestaan aldaar zeer onzeker en risicovol is. De veiligheid aldaar is dan ook in het gedrang.

2.10.4. De Raad benadrukt evenwel nogmaals dat verzoekende partij nooit is toegelaten tot verblijf en zij steeds illegaal, minstens op precaire wijze in afwachting van de behandeling van haar procedures, op het Belgische grondgebied heeft verbleven. Tijdens dit illegale verblijf schuwde de verzoekende partij ook niet het plegen van ernstige drugsfeiten. Verder heeft de verwerende partij erop gewezen dat de verzoeken tot internationale bescherming die verzoekende partij had ingediend allen werden afgewezen. Uit het administratief dossier blijkt ook dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 13 december 2019 verwezen heeft naar het arrest van de Raad nr. 210 830 van 11 oktober 2018 waarbij werd vastgesteld dat in hoofde van verzoekende partij geen sprake is van een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie gelet op de ongeloofwaardig bevonden asielmotieven. Evenmin bracht de verzoekende partij informatie bij waaruit kan blijken dat de actuele veiligheidssituatie in Bagdad van die aard is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid daar een reëel risico loopt op ernstige schade bestaande uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Er werd aldus geconcludeerd: "*het Commissariaat-generaal (is) van oordeel dat een verwijderingsmaatregel in hoofde van de heer M.Y.L. (...) verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.*"

De Raad wijst erop dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoekende partij toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad werd gesteld. Verzoekende partij toont met haar betoog in het verzoekschrift niet aan dat de veiligheidssituatie in Bagdad in die zin geëvolueerd is waardoor thans wel sprake zou zijn van een risico op schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer. De verwijzing naar het reisadvies van de dienst Buitenlandse Zaken kan aan voorgaande geen afbreuk doen. Dit reisadvies is immers irrelevant daar het niet slaat op de concrete situatie van verzoekende partij, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land (RvS, nr. 176.206 van 26 oktober 2007).

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat haar leven of fysieke integriteit bij terugkeer naar Bagdad in gedrang is noch maakt zij aannemelijk dat, indien haar kind haar zou willen bezoeken, dit onmogelijk is in Bagdad omdat het veiligheidsrisico te groot is. Zelfs indien dit het geval zou zijn, dan nog maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij haar dochter niet elders dan in Irak kan ontmoeten. Bovendien benadrukt de Raad nogmaals dat verzoekende partij ook in België niet samenwoont met haar dochter, dat de moeder de voornaamste zorg voor het kind op zich neemt en dat niet blijkt dat verzoekende partij met haar dochter geen contact kan onderhouden via moderne communicatiemiddelen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 EVRM worden niet aangetoond. De bestreden beslissing betreft voorts geen vrijheidsberovende maatregel zodat verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar artikel 5 EVRM. Voor zover verzoekende partij meent dat zij in Irak van haar vrijheid zal worden beroofd, verwijst de Raad nogmaals naar zijn bespreking hoger. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk waarom zij in Irak dreigt van haar vrijheid te worden beroofd. Ook in die zin is de verwijzing naar artikel 5 EVRM niet dienstig.

2.10.5. Zoals voorts blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij rekening gehouden met het gestelde in artikel 43, §2 van de vreemdelingenwet en als volgt geoordeeld:

“Wat betreft de duur van het verblijf in België, is betrokken in België sedert 26/09/2005, wanneer hij zijn eerste asielaanvraag indiende. Hij heeft steeds een precair verblijf gekend aan de hand van een attest van immatriculatie, enerzijds door zijn asielaanvragen en anderzijds door zijn aanvragen gezinshereniging. Er kan dus niet worden gesteld dat betrokkene banden heeft opgebouwd met België die getuigen van een dergelijke uitzonderlijke aard dat deze opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de nationale veiligheid. Integendeel, de tijd die hij heeft doorgebracht in de gevangenis kan zijn integratie in België niet ten goede komen

Wat betrokkenes economische situatie betreft zou hij sedert 14/07/2020 worden begeleid door een interimbureau en is hij sedert 06/08/2020 ingeschreven bij de VDAB als werkzoekende. Als blijkt dat betrokkene heden is tewerkgesteld dan is dat enkel te wijten aan de afgifte van zijn AI tijdens de procedure gezinshereniging waardoor hij is vrijgesteld van een arbeidsvergunning.

Voorheen volgde hij op 12/12/2017 een module schoonmaken als huishoudhulp en heeft hij op 26/01/2018 een opleiding Nederlands gevolgd. Er is dus nog geen sprake van tewerkstellingen om thans te spreken van een economische binding met België. Voor zover betrokkene een reële kans zou maken op de Belgische arbeidsmarkt zou toch mogen verwacht worden dat hij intussen zou kunnen buigen op een duidelijk werkverleden. Het bezit van een strafblad zal zijn inschakeling in de arbeidsmarkt niet ten goede komen. De vaardigheden die hij tijdens opleidingen heeft opgepikt, zullen hem wellicht ook elders van pas kunnen komen.

Wat betreft de sociale- en culturele integratie kan worden gesteld dat deze hier niet aan de orde is gezien het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Wat betreft betrokkenes leeftijd is het redelijk te stellen dat hij nog jong genoeg is om zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving. Hij is meerderjarig, maar niet van hoge leeftijd waardoor zijn leeftijd op zich niet voldoende reden vormt om de beslissing tot weigering niet te kunnen nemen.

Wat betreft de medische toestand zou betrokkene lijden aan tuberculose maar hij bewijst zijn verklaringen echter niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen niet opwegen tegen een weigering van zijn verblijf.”

2.10.6. Waar verzoekende partij stelt al sinds 2005 Irak verlaten te hebben en er niemand meer te hebben, is het opmerkelijk dat uit het administratief dossier blijkt dat zij in de gevangenis verschillende telefoonnummers in Irak belt (zie RAPPORT DID van 2 april 2019). Verder blijkt uit dit rapport dat verzoekende partij nog twee zussen heeft die woonachtig zijn in Irak. Verzoekende partij die pas eind 2005 op 37-jarige leeftijd naar België is gekomen heeft bovendien het overgrote deel van haar leven in Irak gewoond en spreekt de taal. Een illegaal, minstens precair verblijf van 15 jaar in België waarbij de verzoekende partij zich dan ook nog eens bezondigd heeft aan diverse drugsfeiten, kan bezwaarlijk opwegen tegen een regelmatig verblijf van 37 jaar in het herkomstland. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt kan verzoekende partij niet spreken van noemenswaardige tewerkstellingen in België die doen getuigen van economische binding. De beperkte tewerkstelling die verzoekende partij genoten heeft was enkel te wijten aan het feit dat zij in afwachting van de behandeling van haar verblijfsaanvraag toegelaten was te werken. De beperkte werkervaring in België en het bezit van een strafblad laten toe te oordelen dat verzoekende partij weinig of geen economische binding heeft met België. De kennis die zij heeft vergaard via eventuele opleidingen die zij hier heeft genoten kan zij ook inzetten in het herkomstland.

Ook kan de verwerende partij gevolgd worden waar zij oordeelt dat de sociale en culturele integratie van verzoekende partij niet aan de orde is gelet op haar verschillende strafrechtelijke veroordelingen hetgeen doet getuigen van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische maatschappij. Het loutere feit dat zij eind 2017 een opleiding tot huishoudhulp heeft gevolgd en begin 2018 een opleiding Nederlands maakt niet dat zij omwille daarvan kan spreken van een terdege integratie in de Belgische maatschappij. Dit wordt immers tegengesproken door haar gebrek aan werkverleden en het herhaaldelijk hervallen in criminele activiteiten.

Waar verzoekende partij nog betoogt dat zij het Nederlands volledig machtig is, is zij in tegenspraak met haarzelf nu zij op pagina van haar verzoekschrift stelt: *“Aangezien, verzoeker het Nederlands echter niet volledig machtig is verzoekt hij de bijstand van een tolk Arabisch.”* Hoewel aangenomen kan worden dat verzoekende partij zich wel in het Nederlands kan uitdrukken, blijkt niet dat zij het Nederlands – ondanks een verblijf van 15 jaar – even goed beheerst als haar eigen moedertaal.

Wat betreft haar familiale belangen – met name haar minderjarige dochter op het Belgische grondgebied – verwijst de Raad naar zijn bespreking hoger.

Zij maakt gelet op voorgaande hoegenaamd niet aannemelijk dat zij geen banden meer zou hebben met haar herkomstland derwijze dat het voor haar onmogelijk zou zijn om aldaar opnieuw een privéleven op te bouwen. Het gegeven dat dit mogelijk enige inspanning van haar zal vergen doet niet anderszins besluiten. De Raad benadrukt daarbij dat vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM kan geven. Dergelijke elementen liggen in casu niet voor (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §82).

2.10.7. Waar verzoekende partij er nog op wijst dat zij aan COPD/emfyseem lijdt wijst de Raad erop dat het stuk dat zij dienaangaande voegt aan haar verzoekschrift dateert van 4 november 2020 en aldus na het treffen van de bestreden beslissing werd opgesteld. De verwerende partij kon hier dan ook geen rekening mee houden. Uit het administratief dossier blijkt voorts dat verzoekende partij zowel op 27 maart 2019, op 2 april 2019 en op 14 oktober 2019 gehoord werd. Gevraagd naar eventuele medische belemmeringen inzake terugkeer stelde verzoekende partij slechts TBC te hebben. Dienaangaande heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing vastgesteld dat deze verklaringen niet ondersteund werden door een medisch attest. Uit het thans voorgelegde attest van 4 november 2020 blijkt trouwens ook dat TBC werd uitgesloten. Wat betreft de thans aangehaalde medische aandoening COPD/emfyseem benadrukt de Raad dat verzoekende partij heeft nagelaten dit ter kennis te brengen van de verwerende partij zodat dit element geen afbreuk kan doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Daarenboven en louter ten overvloede wijst de Raad erop dat in het medisch attest enkel sprake is van onderhoudsmedicatie en verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij deze medicatie niet kan verkrijgen in het herkomstland. Noch maakt zij aannemelijk dat haar medische aandoening haar verhindert te reizen naar Irak.

2.11. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER